

In onze tijd, gekenmerkt en getekend door multiculturaliteit en postmodernisme, zoekt de maatschappij haar bronnen en uitdagingen steeds meer in het verleden. Niet zelden verschuilt ze zich daar ook achter. Het individu, op zoek nochtans naar specifiek eigen gevoeligheden, gaat daar een eind in mee. Iemand als Guy Van Bossche verbergt dat niet. Al probeert hij er wel aan te ontsnappen.

Vroeger namen schilders een pot met bloemen en ze schilderden die. Of ze gingen naar buiten en schilderden de wolken, de bomen, de zee. Of ze lieten een model plaatsnemen in de sofa en probeerden het lichaam een ziel te geven op doek. Gust De Smet ging naar kermissen, Permeke naar de boeren. Vandaag echter gaan vele kunstenaars op zoek naar een aanleiding of motief in de schilderkunst zelf. Geen wonder dat we bij Guy Van Bossche referenties vinden aan René Magritte, R.B Kitaj, David Hockney, Richard Hamilton en anderen.

Ik wil geen specifieke voorbeelden geven, titels van kunstwerken opsommen of vergelijkingen maken. Dat zou me niet alleen in het anekdotische of in een les kunstgeschiedenis kunnen doen verdwalen, het is ook niet nodig voor wie de geschiedenis van de schilderkunst kent en het kan hinderlijk zijn – want te veralgemenend werken – bij het onbevangen kijken en genieten door anderen. Maar het is wel goed dat ik erop wijs, zodat ook de niet grondig door (beeld) kennis geïnstrueerde kijker beseft dat alleen de grootste kunstenaars in hun taal de grenzen van het verleden verleggen en in het heden de toekomst verankeren.

Hoe dan ook, zo hangt de kunstenaar – dus ook Guy Van Bossche – tussen twee stoelen zou je kunnen zeggen. Om dat op te heffen echter voegt hij, in het ene werk al sterker dan in het andere, aan zijn referenties iets toe: hij breekt de ruimte van het beeldvlak open en brengt er een welgekozen en vaak zuiver abstraherend element in aan, alsof hij de door hem gekozen gedachte uit de kunstgeschiedenis geraffineerd van zichzelf maakt.

Bij Magritte is het beeld zelf primordiaal, bij Van Bossche het beeldvlak, de ruimte waarbinnen het verhaal zich afspeelt. Maar ondanks de vaststelling dat de schilder een subtiele spanning opbouwt tussen het verhaal en de ruimte van het beeldvlak, toch is het resultaat nooit helder en blijft de bekoring vaak en vooral ingegeven door de sensuele toon die hij treft – en waarbij hij, slim en kundig de picturale atmosfeer ademt van een Raoul De Keyser.

Anders gezegd. De schilder gaat uit van de schilderkunst en voegt, in een gevoelige verbinding van licht en donker, iconische elementen uit de schilderkunst aan zijn werk toe. Maar door de onrust die hij opbouwt tussen ruimtelijkheid en motief, door de vervreemdende, niet zelden verwarrende en intrigerende toonzetting van het verhaal, wil hij aan zijn bron ontsnappen – aan de kunstenaars die hem de ogen hebben geopend, hem de weg hebben gewezen. In dat manoeuvre van onstnapping, wordt hij zichzelf, wordt hij Guy Van Bossche.

In our time, characterized and marked by multiculturalism and post-modernism, society is searching increasingly for inspiration and challenge in the past. And not uncommonly, that is where it is hidden. The individual, however, in search of specific personal sensitivities, partially follows the same path. Someone like Guy Van Bossche does not hide that, although he does attempt to escape from it.

In the past, painters would take a vase of flowers and paint that. Or they went outside and painted the clouds, the trees, the sea. Or they had a model sit on the sofa and tried to reproduce body and soul on canvas. Gust De Smet went to the fair, Permeke to the farmers. Nowadays many painters are more likely to look for provocation or theme in painting itself. No wonder we find with Guy Van Bossche references to René Magritte, R. B. Kitaj, David Hockney, Richard Hamilton and others.

I do not want to give specific examples, list titles of works of art or make comparisons. That could not only make me stray into the anecdotal or an art history lesson; it is unnecessary for anyone who has a knowledge of art history and it can be a hindrance – by working in too generalizing a way – to allowing others to look and enjoy open-mindedly. But it is worthwhile that I point this out so that the onlooker who is not well-grounded in this field of (picture-related) knowledge also realizes that only the greatest artists in their field shift the boundaries of the past and anchor the future in the present.

One way or another, the artist – thus, also Guy Van Bossche – is stuck between two stools, one could say. To counteract that, however, he adds something, in the one work more than the other, to his references: he opens up the image plane and introduces a carefully chosen and often purely abstracting element, as if he refines the idea selected from art history and makes it his own.

With Magritte it is the image itself which is fundamental, with Van Bossche it is the image plane, the area within which the story is told. But despite the finding that the painter builds up a subtle tension between the story and the area within the image plane, the result is nevertheless never clear and the allure is often and explicitly injected through the sensual note he strikes – and whereby he smartly and skilfully exudes the pictorial atmosphere of a Raoul De Keyser.

In other words, the painter starts from the art of painting and adds, in a sensitive merging of light and dark, iconic elements from that same art to his work. But through the restlessness he creates between the spatial and the design, through the alienating, not seldom confusing and intriguing composition of the story, he aims to escape from his source – from the artists who have opened his eyes and shown him the way. Via that escape manoeuvre he becomes himself: Guy Van Bossche.